

попита една нощъ ябълката.

— Азъ ходя.

— Кой си ти?

— Вѣтърътъ.

— Ахъ, вѣтърътъ ли? Спри, братко вѣтре, подъ майчинитѣ ми клони и ми разкажи за оня далеченъ градъ, кждето трептятъ хиляди свѣтулки.

— Тѣ не сж свѣтулки, ами електрически лампи.

— Боже, — зашепна ябълката, — дали ще видя нѣкога този градъ?

— Защо ти трѣбва да го гледашъ. Той е старъ градъ. Стенитѣ на кжшитѣ му сж пропукани. Улицитѣ — криви и прашни. Край града се вие една мжтна рѣка. Цѣль день въ нея се кжпятъ деца и юрдечки. А пѣкъ тая вечеръ като надникнахъ презъ прозореца на една вехта кжшурка, видѣхъ едно болно момиче. Лежи на креватчето си, а челото му гори. До креватчето — маса. На масата гори лоена свѣщъ. А надъ масата приведена плете чорапъ една жена съ прошарени коси и сухо лице — майката. Детето изохка:

— Маменце, много ми е горещо. Устата ми засѣхнаха. Яде ми се нѣщо.

— Трай, чедо, — извърна очи майката, — тая нощъ азъ ще изплета единъ чифтъ чорапи.

Утре ще ги продамъ на пазаря. Като взема пари, ще ти купя ябълки петровки. Да видишъ какви сж хубави!

Домжчнѣ ми за болното девойче и раздвижихъ криле да разхладя челото му. Но въ туй време пламъка на лоената свѣщъ се огъна и угасна. Като настана тъмнина, детето промълви:

— Маменце, запали пакъ свѣщъта!

— Нѣма кибритъ, чедо.

— Защо нѣма?

— Защото нѣмамъ пари да купя.

... Сърцето ми се сви, — продължи вѣтърътъ, — излѣзохъ навънъ, дигнахъ цѣль облакъ прахъ по улицитѣ и напустнахъ града, кждето беднитѣ хора нѣматъ пари да си купятъ кутия кибритъ.

Вѣтърътъ млъкна. Ябълката наклони глава. Налегна я тежка мисълъ. Задрѣма въ зори. Когато се събуди, цѣлото ѣ лице бѣше мокро.

— Залюлѣй ме, братко вѣтре, — помоли се тя на вѣтра, — духни да ми изсѣхне румената риза!

Вѣтърътъ я люшна.

— По-силно!

Вѣтърътъ избухна, засили я и зрѣлата ябълка се отрони. Падна въ коловоза на отѣпка-